

Odvážná záměna

Eva Votavová

ODVÁŽNÁ ZÁMĚNA
Eva Votavová

PLZEŇ 2013

Text © Eva Votavová, 2013
Ilustrace © Václav Regner, 2013
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik - Databook Publishing, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-03-6 (ePub)
ISBN mobi formátu: 978-80-87749-04-3 (mobi)
ISBN PDF formátu: 978-80-87749-05-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

Slovo autorky a poděkování

„O mnohé věci se nepokusíme nikoli proto, že jsou obtížné, ale obtížné jsou proto, že se o ně nepokusíme.“

Lucius Annaeus Seneca mladší

Prosím, nechť se kritické oko zkušeného čtenáře trošičku zamhouří a vezme v potaz nezkušenost a bláhovost autorky, která se domnívala, že napsat příběh „červené knihovny“ není složité a jediné co k tomu stačí je trocha romantické představivosti.

Jak pošetilá byla tato úvaha.

Nebýt podpory mého manžela Zdeňka, zřejmě by příběh nebyl nikdy napsán. A pokud ano, pak by bez rozsáhlých gramatických zásahů a bystrých připomínek tety Zdeny a strejdy Járy Smolových nemohl být nikdy veřejně publikován.

Děkuji a nesmírně oceňuji tu úžasnou trpělivost.

Nemalý dík také patří Vaškovi Regnerovi, mému stále optimistickému bratranci, za pomoc při zpracování obalu knihy.

1 Anglie

Southampton, červen 1847

Na tváři se mu mihl nepatrný úsměv. Sprška drobounkých slaných kapiček, připomínajících malinkaté diamanty, ho v pravidelných rytmech kropila na obličej. Drake Stirling stál na přídi své obrovité lodi a se zavřenýma očima vnímal chladivý vítr, který si pohrával s jeho hustými tmavými vlasy. Na jeho opálené tváři se leskly krůpěje vody a bílá košile se mu ve větru vzdouvala kolem těla, stejně jako vlajka třepetající se na stěžni o několik metrů nad ním. V černých těsně obepnutých kalhotách, vysokých botách a košili s vykasanými rukávy, vypadal jako pirát. Tvář měl ostře řezanou s úzkými rty, modrýma očima a vysokým černým obočím, které bylo nad pravým okem přerušeno nepatrnou, dnes již do běla vybledlou jizvou. Kdyby ho někdo teď pozoroval, myslel by si, že se právě blíží k ostrovu, kde má zakopán tajný poklad a jako správný pirát již pomýšlí na to, za co ho všichni utratí. Ale na lodi byl takový ruch, že nikdo neměl čas na pozorování Drakea Stirlinga, natož se pak zabývat úvahami nad tím, proč se mu na tváři uvelebil takový spokojený výraz.

Ano, Drake byl skutečně spokojený. Vlastně by mohl říci, že se poprvé za svůj jednatřicetiletý život cítí spokojený. Konečně se vrací domů. Je to už osm let, co se rozhodl odjet z Anglie a rozšířit své obchody na východ. Vlastně ani neměl moc na vybranou. Po té události s Patricií by nebylo rozumné zůstat v prostředí společnosti a rozdmýchávat klevety, které se tehdy mezi smetánkou začaly šířit neuvěřitelnou rychlostí. Ač měl v té době na Patricii ohromný vztek, měl ji přesto celkem rád a nechtěl, aby utrpěla její už tak chatrná pověst. Věděl, že jeho odjezdem budou veškeré řeči rychle umlčeny. Teď už byla Patricie paní Stamfordovou a ona událost byla osm let stará, takže si na ni jen pramálo lidí vzpomene.

Věděl, že společnost hledá vždy nové a nové skandály, jež přebíjí ty staré. Nicméně také moc dobře věděl, že se nikdy na žádný nezapomene a vždycky se najde někdo kdo danou pikantnost ve vhodný okamžik připomene. Ale Drake už nebyl žádný nezkušený mladíček a s klevety si dokáže poradit. Když ne přímo on, tak jeho peníze ano. V Arábii velmi úspěšně rozšířil své jmění a majetek a vlastně se dá říci, že se do

Anglie vracel jako boháč. I tak by ale mohl mít problém s matinkami, které si na jeho rychlý odjezd pamatovaly a svoje dcerunky by si před ním chránily mnohem více, ať je nositelem titulu nebo ne. Teď má však kromě titulu hraběte také několikanásobně větší majetek než před osmi lety, a to samozřejmě skýtá ve společnosti leccaké výhody a otevírá dveře do dosud nedostupných míst. Nyní je zcela spokojen. Dokonce se vyhnul i nudnému dvoření na ještě nudnějších plesích a jiných společenských událostech.

Nyní má snoubenku a brzy ho čeká svatba. Ještě, že hrabě Lewington je tak zapálený pro dostihové koně. Vyhledka na licenční chov Arabských plnokrevníků je jistě pro Lewingtona natolik lákavá, že ani nemohl odmítnout. A neméně dobrým důvodem je též fakt, že nutně potřebuje nemalou hotovost pro nákup nových a perspektivních dostihových koní. Jistě jen díky tomu byl ochoten přistoupit na jeho sňatek s Elizabeth a domluvit ho vlastně pouze prostřednictvím korespondence. Drake cítil, že se na tu milou mladou dámu těší. Vlastně ji nikdy neviděl, ale podle toho jak mu ji popsal Rowan, jeho velmi dobrý přítel a kamarád již od dětských let, pak byla Elizabeth přesným obrazem jeho vysněné manželky. Milá, laskavá, vždy poslušná svému manželovi a bezpochyby krásná.

Nikdo nedokáže hrát na klavír tak nádherně jako ona a zpěvem se ji též nikdo nevyrovná, tak plachá, nevinná a krásná jako víla..., tak psal Rowan ve svém druhém dopise, když ho Drake požádal o bližší popis slečny Elizabeth.

Ano, přesně taková manželka zapadala Drakeovi do jeho plánů. Manželstvím a narozením dětí, splní svou povinnost k titulu a rodině. Uvědomoval si, jak jeho rodiče lpěli na tom, že jeho hlavní povinností je zplodit potomka a usadit se. Už se tomu vyhýbal dost dlouho. Splní tedy povinnost svému titulu a potom se může zase věnovat svému velmi výnosnému obchodu v Arábii. Předpokládal, že jen oddaná a poslušná manželka bude tolerovat jeho výpravy na východ. Alespoň se bude moci občas oprostít od všech těch nemožně nudných společenských událostí a odjet do Arábie, kterou si za ta léta vlastně celkem oblíbil.

Hluk na palubě ho však donutil otevřít oči a zahnat další myšlenky. Blížili se k přístavu a na přemítání o budoucnosti bude mít ještě času dost. Teď musí začít rozdávat pokyny, protože Southampton je velmi rušný přístav a jeho drahocenný náklad se musí bezpečně dostat na své

místo. Bude mu určitě trvat ještě pár dní než zajistí potřebné dokumenty a bude se moci vydat na cestu do Trowbridge, do svého rodinného sídla Claringtonhallu. Už se nemohl dočkat.

2 Amesbury

„Papá, řekni mi prosím, že to nemyslíš vážně! Vždyť víš, že jsem ti vždy na slovo poslouchala, ale tohle je zcela nemožné. Na to nemůžu nikdy přistoupit. Vždyť toho muže vůbec neznám! Proboha, tohle je snad zlý sen, ze kterého se musím probudit. S tím nebudu nikdy souhlasit!“

Elizabeth Lewingtonová, jediná dcera hraběte Percyho Lewingtona se zprudka posadila do křesla, až ji tmavé lokýnky na hlavě poskočily. Otec ji právě oznámil, že hrabě Stirling je v Anglii. Dobrotivé nebe! Otec to myslel úplně vážně, když ji před třemi měsíci oznamoval, že ji zasnoubil s hrabětem Stirlingem. To však ještě nebrala zcela vážně, vždyť hrabě byl v Arábii již osm let a byla pramalá možnost, že by se v nejbližších letech chtěl vrátit zpět. A i kdyby, tak ho mohla cestou zastihnout smrtící nemoc nebo silná bouře nebo... Ale teď je to zcela jinak! Hrabě je v Anglii, je na Claringtonhallu.

Percymu Lewingtonovi na čele vyvstal studený pot. Takovou reakci nečekal. Jeho korpulentní postava se pomalu přesunula od svého stolu k oknu. Potřeboval se osvěžit čerstvým vzduchem a promyslet další slova. Z okna se zadíval na své rozlehlé stáje. Joe právě odváděl do stájí Richmonda, jeho nejlepšího dostihového koně. V této sezoně vyhrál zatím všechny své starty. Percy vlastnil osm dostihových koní a byl na ně náležitě pyšný. Ovšem, aby mohl rozšířit svoji stáj ještě o další velmi slibné kusy a založit si vlastní chov, musel přistoupit na Stirlingovu nabídku. Peníze prostě potřeboval a Stirling se ozval právě ve vhodný okamžik s lákavou nabídkou.

Podmínkou byl však sňatek s Elizabeth. A Elizabeth jeho oznámení o zasnoubení se Stirlingem přece přijala s celkem klidnou tváří. Proč proboha teď takhle vyvádí. Je pravda, že nejprve nebyl nabídkou zcela nadšen, vzhledem ke Stirlingově skandálu před osmi lety, ale hrabě byl nyní mnohonásobně bohatší než on sám a peníze jak věděl dokážou umlčet většinu klevetníků. Každopádně osm let je přece docela dlouhá doba a společnost má k přetřásání daleko lepší a novější skandály.

„Elizabeth,“ řekl po chvilce a zprudka se otočil na dceru. „Vždyť jsem ti na to připravil již před třemi měsíci, proboha. To jsi tu zprávu brala mnohem přívětivěji. Teď ti to oznamuji jako hotovou věc a začni si balit věci. Hrabě nás pozval na příští týden do Claringtonhallu.“

Bohužel musím být v té době ve Winchesteru na dostizích, víš jak je to důležité, když tam startují naši dva nejlepší koně, ale to ti snad ani nemusím vyprávět. Pojede tedy s tebou pouze matka a Emily a já se k vám přidám ihned po závodech, což bude asi o pět dní později, předpokládám, ale možná i dříve.“

Udělal malou pomlku, aby si mohl kapesníkem osušit potem orosené čelo a poté opět pokračoval.

„S hrabětem musím ještě prodiskutovat některé podmínky sňatku a poté bude svatba co nejdříve. O termínu rozhodne hrabě Stirling, co já vím, tak to nechtěl nijak odkládat. A rozhodně k tomu už nechci nic slyšet. Doufám, že si uvědomuješ svou zodpovědnost a nebudeš bezcitná ke své vlastní matce. Víš, jak ji všechno velmi rychle rozruší! O odjezdu na Claringtonhall již ví a Emily ji pomáhá s balením. Dej se do pořádku a připrav se na cestu. To je moje poslední slovo!“

Elizabeth na svého otce koukala s otevřenou pusou. Nikdy ho neviděla takhle nervózního a současně rozhodnutého. Něco ji určitě uniká. Co ten zatracený Stirling otci přislíbil, že je ochoten ji provdat skoro na dálku? Připadala si jako právě prodávaná zelenina na trhu. Vypěstovaná a opečovávaná s láskou a citem, aby mohla být v pravý čas svého zrání prodaná tomu, kdo dá více.

Jenže, proč zrovna teď? Teď, když je sezona u konce a jí se tak slibně vyvíjí vztah s Nathanielem? Ano, když jí otec informoval o zasnoubení, tak ještě Nathaniela neznala a otcovo oznámení jí nepřipadalo nijak dramatické. Ale teď je už po uši zamilovaná do Nathaniela a prostě nepřipustí, aby ji od něj oddělil nějaký Stirling.

Samozřejmě, že s Nathanielem zatím zůstalo pouze u tajného dvoření, a to ještě jen díky Emily, která vždy alespoň na chvilku zabavila na plese oba rodiče natolik, že mohla být s Nathanielem alespoň na pár minut úplně sama. Samozřejmě zůstalo jen u cudných polibků ukradených v zahradách, kam se mezi tancem, díky Emily, na pár minut vytráceli, ale věděla, že Nathaniel její city opětuje. Dokonce se již sám zmínil o jejich budoucnosti. Ovšem také si velmi bolestně uvědomovala, že otec by nyní zcela jistě s jejich sňatkem nesouhlasil.

Trowbridge, Claringtonhall

Už byli skoro na konci cesty. Z hostince “U Zlatého lva” vyjeli brzy ráno, aby do Claringtonhallu dorazili ještě v poledne. Kočár se kodrcal

po nerovné kamenité cestě, ale ani to nemohlo Elizabeth zabránit, aby usnula. Jen málokdy takhle časně vstávala.

Emily se kochala výhledem z okna kočáru a lady Lewingtonová se nervózně ovívala vějířem. Emily zaujatě sledovala přírodu kolem sebe a v duchu zalitovala, že si s sebou nevzala svůj herbář. Co kdyby narazila na nějakou bylinu, kterou nedokázala rozklíčovat? Zaplašila znepokojující myšlenky a znovu se začetla do své studijní knihy od Marka Whistera, „Ošetřování tržných a řezných ran.”

Toto téma ji upoutalo již před šesti lety, kdy jako dívka musela být nešťastnou náhodou svědkem ošetřování zraněného chlapce a napomáhat lékaři při jeho záchraně. To, že se to tehdy lékaři Linkisovi podařilo, podnítilo její touhu získat podobné vědomosti v tomto oboru.

Ze začátku, samozřejmě tajně, studovala z knih ve strýčkově obsáhlé knihovně. Postupem času však na tuto podivnou zálibu strýček přišel a k úžasu Emily i celé rodiny ji v její zálibě podporoval a do své knihovny pořídil mnohá díla sepsaná právě na toto téma.

Z jejího soustředění ji vytrhla lady Lewingtonová: „Emily, to jsi nemohla alespoň tentokrát nechat ty svoje hrozné knihy doma?“ řekla hraběnka a přísně se podívala na dívku. „Musím říci, že se vůbec nedivím, že tato tvoje morbidní záliba odradila všechny tvé nápadníky.“

„Ale tetičko,“ odpověděla Emily klidným hlasem, který neskrýval náznaky poučování. „Na znalosti ošetřování zraněných lidí není zdaleka nic morbidního. Přece víš, že jen díky tomu, se mi podařilo zachránit nohu chudákovi Jimmimu, když se na něj převrátil kočár v té rokli. Než by se k němu dostal lékař, dozajista by vykřvácel a zemřel,“ bránila se Emily.

„Ach ano, to mi ani nepřipomínej,“ zamračila se hraběnka. „Jakmile ho Mathew vyprostil, tak ses k němu vrhla a ... dej bože ať se to nikdo nedozví,“ tiše dodala s očima upřenýma vzhůru... „a stáhla mu kalhoty, abys mu tu nohu mohla prohlédnout! Tohle rozhodně není práce pro mladé dámy, natož pro cudné panny,“ dodala hraběnka a pohoršeně se na Emily podívala.

„Dámy..., má drahá neterínko, ...dámy mají sedět doma, věnovat se hudbě či ručním pracím, pořádat společenské dýchánky a reprezentovat manžela za všech okolností,“ vysvětlovala hraběnka a zuřivě se ovívala vějířem. „A podívej se na sebe, má drahá. Běháš pořád někde po lesích

kde trháš ten svůj plevel, zachraňuješ každého chudáka co se řízne a když máš chvíli volna tak se motáš ve stájích kolem koní! A strýček tě v tom klidně podporuje! Domnívám se, že jsme tě měli držet víc zkrátka a tuhle zálibu ti zatrhnout hned na počátku. Nu, ale už se stalo. Ale to si nemysli Emily, to se brzy změní. Až bude Elizabeth řádně provdána, tak se na tebe více zaměřím a s trochou štěstí tě někomu už udám," pokývala si sama sobě na souhlas.

Potom se opět přísně podívala na Emily. „Přece nechceš zůstat na ocet a nadosmrti starou pannou!“ zakončila své kárání a neklidně si poposedla. „Oh, až mi z toho náhlého rozrušení příšerně rozbolela hlava. Jimmy! Jimmy!“ zavolala hraběnka a zabouchala složeným vějířem do střechy kočáru.

„Musíme zastavit nebo tady v tom kočáru docela určitě umřu,“ lamentovala. „Nohy už mám celé zdřevěnělé, hlava mě třeští a myslím, že na mě jde zase ta dušnost,“ postěžovala si.

Zastavili těsně za lesem, kde se cesta rozšiřovala a bylo možné pohodlně zajet k travnatému palouku.

Jimmy s Mathewem se pustili do vyndávání košů s občerstvením a piknikových dek, které si poté Emily s Elizabeth rozprostřely opodál, aby si mohly nerušeně povídat.

Lady Lewingtonová zůstala poblíž vozu a netrpělivě čekala, až ji Mathew přinese studený mokrý kapesník a ona si mohla ulevit od té strašlivé bolesti hlavy.

„Elizabeth, to nemůžeš vůbec myslet vážně!“ Emily se zastavila ruka v půli cesty do pusy a sýr ji vypadl z prstů přímo za živůtek jejích cestovních šatů. Upřeně se na Elizabeth podívala svýma pomněnkovými očima a několikrát rychle zamrkala dlouhými tmavými řasami.

„Víš co po mě vlastně chceš?“ Emily byla přímo v šoku. Rychle se snažila vyprostit kus sýra ze živůtku, ale ruka se ji chvěla. „Panebože, Elizabeth, to by byl strašný podvod! Dokážeš si představit co by tomu asi řekla společnost, kdyby se všechno provalilo? A co tvoje matka? Jsem si docela jistá, že by se z toho nadobro zhroutila, ne-li něco horšího.“

Elizabeth nakrčila svůj malý drobounký nosík a naklonila hlavu na stranu. „No tak Emily, zbytečně to dramatizuješ. Víš, že jsem vždy stála za rozhodnutím svých rodičů a co řekl papá, bylo pro mě prostě svaté. Vím jak se má chovat dobře vychovaná dáma, a proto jsem se taky smířila

s tím, když mě papá oznámil mé zasnoubením s mužem, co žije už několik let v Arábii. Vlastně jsem se smířila i s tím, že toho muže vůbec neznám, že je mnohem starší než já a možná, že za ta léta převzal i nějaké kdovíjaké barbarské zvyky.

Papá mě však ujistil, že hrabě Stirling je gentleman, který rozhodně nezapomněl na anglické způsoby a rozhodně ví jak se chovat k dámě. Věřím mu. Řekl mě také, že znal jeho rodiče a ujistil mě, že to rozhodně byli společensky vážení lidé. Jenomže chápej, že teď je situace zcela jiná. Poznala jsem Nathaniela!

Vždyť ho miluji! Prostě se nemůžu provdat za Stirlinga. Bože, už jen ta představa mě děsí," otrásla se. „Jenom by ses na pár dní vydávala za mě a já za tebe. Hrabě má prý v oblibě koně a ty se přece kolem nich pořád motáš," nasadila přemlouvavý tón. „Budete si mít alespoň co povídat a mezitím mu vysvětlíš, že se vdávat nechceš a přesvědčíš ho, že vlastně pro něj vůbec nejsi vhodná partie.“

„No Emily, nakonec , promiň, že to říkám, ale máš velké nadání odradit každého gentlemana, který o tebe projeví jen sebemenší zájem. Takže jsem přesvědčená, že se ti to určitě podaří. Emily!“ žadonila. „Prosím, musíš mě pomoci.“

Elizabeth se zadívala Emily zpříma do očí a nervózně si skousla spodní ret. „Jsi přece má nejlepší a jediná skutečná přítelkyně, sestřenko, a ty si přece pomáhají," dodala a vykouzila na obličej dokonalé uhrančivý pohled.

Emily se na svou sestřenici zamračila a v duchu přemýšlela, zda to je právě tenhle pohled, kterým Elizabeth okouzluje své ctitele. Vlastně ji i tak trochu záviděla a obdivovala. Ona by se asi nikdy s takovou lehkostí neuměla bavit s dotěrnými gentlemany, kteří se kolem Elizabeth rojili jako včely kolem medu.

Na druhou stranu docela Elizabeth litovala, neboť věděla, že rodiče se ji snaží provdat co nejvýhodněji, bez ohledu na to, zda bude Elizabeth zamilovaná nebo ne. To byl také jediný důvod, proč souhlasila s tím, že na plese, kde se vyskytoval i Nathaniel zabaví hlavně mamá, aby mohla být Elizabeth s Nathanielem alespoň na pár minut sama. Ach, jak tahle setkání považovala za romantická. Jí se bohužel žádné, alespoň trochu romantické setkání nevydařilo. Naopak, jak se zdálo, na plese o nijevili zájem pouze velmi nudní nebo nadutí gentlemani, kteří ani trochu neměli

pochopení o její zálibu v léčivých rostlinách a ošetřování. Vlastně to byl asi i důvod proč zůstávala ve svých třiadvaceti letech stále sama, bez vyhlídky na sňatek.

Teď už byla vlastně společensky nezajímavá a stará, a tak nebylo divu, že nyní chtěli tetička se strýčkem dostat Elizabeth co nejdříve výhodně pod čepec, aby nedopadla stejně jako ona.

Hraběnka vždy dbala společenských pravidel, a proto chtěla nejprve provdat ji jako starší z dcer i když byla vlastně pouze její neteří. To se jim bohužel již třetí sezónu nepovedlo a o další rok oddalovat Elizabethin vstup do společnosti nebylo možné. Vždyť ji je již 18 let a to je nanejvýš vhodný věk pro vdávání. A to má teď Elizabeth na dosah ruky.

Emily zatrásla hlavou, až ji pár neposlušných lokýnek spadlo z vyčesaného drdůlku do čela. „Ne, Elizabeth, to nejde, vždyť to víš. Jak to chceš provést, aby mamá nic nezjistila? A nezapomínej, že za několik dní se vrátí tvůj otec! Ani nechci pomyslet co by nám provedl, kdyby zjistil, co jsme udělaly. Ne! Moje poslední slovo je ne, promiň, ale tentokrát to nejde,“ pronesla rozhodně a snažila se nevnímat zoufalství, které se zračilo Elizabeth v obličeji.

„Děvčata, tak už pojďte,“ zavolala asi po hodině hraběnka a ztěžka se zvedala z provizorního sedáku vytvořeného měkkým nadýchaným polštářkem syté červené barvy položeným na kmeni mohutného dubu, ležícího podél cesty. „Uf, jak já to cestování těžce snáším,“ zabědovala si hraběnka téměř neslyšně a vykročila zpět ke kočáru.

Tam už mezitím Jimmy s Mathewem připravovali koně. Hraběnka si vzala svůj cestovní kufřík plný, jak říkala, nejdůležitějších věcí, které dáma může po cestě potřebovat, aby byla stále považována za dámu. Byla v něm hromada různých kartáčů na vlasy, skřipce, vlásenky, dvě malá naleštěná zrcátka, pudry, lahvičky s parfémy a další toaletní drobnosti.

Když k ní děvčata došla, změřila si je přísným pohledem. „Dámy, důležité je za všech okolností vypadat důstojně a pečlivě střežit svůj zevnějšek. Elizabeth, rozhodně nechceš, aby tě hrabě Stirling viděl takhle rozčuchanou. A Emily, prosím tě, uprav si ty šaty a zkus nějak zamaskovat tu obrovskou mastnou skvrnu na živůtku. Chceš přece udělat alespoň dobrý dojem, vid? Třeba bude s hrabětem nějaký rodinný přítel, kterému bys mohla padnout do oka,“ pravila s ukazováčkem významně

zvednutým a tím dodávajíc svým slovům patřičnou důležitost. V duchu pak pomyslela na to, jak by bylo úžasné obě dívky provdat najednou.

Elizabeth se ztrápeně natáhla pro kartáč a začala si upravovat neposlušné vlasy. Na Emily vrhla ukřivděný pohled a pomalu, ale zručně, si upravovala kudrlinky zpět na své místo.

Emily se snažila vyčistit flek ze svých šatů mokrým kapesníčkem, ale jak posléze zjistila, zcela bezvýsledně. No, co se dá dělat, povzdychla si pro sebe a přehodila přes ramena tenkou hedvábnou šálu zelenkavé barvy, která ladila s jejími krémovými cestovními šaty se zelenými lemy. „Alespoň to jakžtakž zamaskuji,“ zazubila se.

Lady Lewingtonová se zatím, než dívky dokončí svou úpravu zevnějšku, vydala pomalou chůzí k okraji lesa a snažila se nemyslet na tu hroznou bolest hlavy, která ji vůbec nepřešla. Hned až dojedeme na Claringtonhall, musím si odpočinout, pomyslela si a v mysli se ji vybavil obrázek nádherného Stirlingtonova sídla.

Věděla, že Claringtonhall byl, alespoň co si pamatovala, majestátní budova s nádherným vstupním dvouramenným schodištěm a překrásné rozkvetlé zahrady, na které byl nejen v plesové sezoně nádherný pohled. Je to už dávno co zde byla naposledy, ale najednou se ji před očima vybavily nádherné prostorné sály s velikými okny, zdobené spoustou zrcadel a křišťálových lustrů, které plesům dodávaly patřičnou noblesu. Pokoje byly tehdy vybaveny starobyle vyřezávaným tmavohnědým nábytkem a stěny zdobily krom cenných obrazů, také umě vyrobené tapiserie, jež sídlu dodávaly přímo královský nádech.

Jenže to už je osm let, co byl Claringtonhall otevřen nějaké společenské události. Vlastně si nevzpomínala, že by se po té události s Patricií na Claringtonhallu nějaký významný ples ještě uskutečnil. Až bude Elizabeth paní Stirlingovou, jistě navrátí sídlu zpět svoji společenskou prestiž. Jen aby už měli tuhle namáhavou cestu za sebou.

Otočila se zpět, zda se děvčata již poupravila a zhrozila se, jak daleko se během svých vzpomínek vzdálila. Z dálky k ní doléhal zvonivý smích Elizabeth, když ji Emily pomáhala upravovat poslední neposlušné kadeře vzadu na týle, kam sama dobře nedosáhla. Rychle se otočila a spěchala zpátky ke kočáru. Nedávala však dost dobře pozor na četné výmoly a kamení, které byly na cestě. Při jednom došlápnutí se jí pod kramflíčkem drobounkých střevíčků uvolnil kámen a noha se smekla zrovna tak

nešťastně, že hraběnka pravou nohou nečekaně sjela po nerovném povrchu do hlubokého výmolu. Noha se jí vyvrkla a lady Lewingtonová se s hlasitým výkřikem poroučela k zemi. Emily s Elizabeth okamžitě nechaly úprav a běžely ji na pomoc.

„Bože můj, mamá!“ zděšeně vykřikla Elizabeth. „Nestalo se ti nic?“ volala starostlivě už z dálky a s vykasanými sukněmi cupitala k mamá. „Tak mamá, řekni přece něco. Jsi v pořádku?“ ptala se stísněně a skláněla se nad naříkající hraběnkou.

„Prokrista pána, mám asi zlomenou nohu, vůbec se na ni nedokážu postavit,“ zoufala si hraběnka a na hlase bylo znát, že těžce přemáhá bolest, kterou ji snaha stoupnout si na zraněnou nohu působila.

Emily si k tetičce sedla na bobek a zručně ji nohu prohmatávala. Její drobné prsty se sice nohy sotva dotýkaly, ale hraběnka lamentovala nad ukrutnou bolestí. „Není to zlomené, ale ošklivě vyvrknuté,“ vysvětlovala Emily a soucitně se na hraběnkou podívala. „Nesmíte se na nohu teď vůbec stavět,“ důrazně nařídila a podívala se na Jimmyho s Mathewem, kteří akorát přibíhali, aby zjistili co se přihodilo.

„Budte připravena na to, že Vám to dost nateče, tetičko,“ upozorňovala ji Emily a stáhla kotník alespoň provizorně hedvábnou šálou, kterou měla přehozenou přes ramena. „Až dojedeme na Claringtonhall, tak Vám na to dám bylinný obklad, který pomůže otok odstranit a udělám bylinnou mastičku, kterou to budeme potírat, aby to tak nebolelo,“ uklidňovala ji Emily a povzbudivě se na tetičku usmála. „Lékař Vám pak napíše jistě nějaké prášky proti bolesti,“ slibovala ji, když hraběnka stále silně sténala.

„Ach, má drahá, to je neštěstí,“ lamentovala. „Jak teď budeme před hrabětem vypadat?“ hrozila se. „A jak budu moci důstojně vykonávat roli gardedámy? Och, proč nás to potkalo zrovna nyní, kdy je to nejméně vhodné,“ stále hořekovala. „Pokud tam nebude mít hrabě někoho společensky vhodného, aby mohl doprovázet Elizabeth a hraběte při procházkách parkem či na projíždce kočárem, a nebo vůbec jen u večere, bude to naprostý konec. Elizabeth bude nucena se držet hraběte stranou a počkat na urychlený příjezd svého papá.“ Jen aby hrabě to zasnoubení snad nezrušil, pomyslíla si hraběnka a zoufale sklonila hlavu do dlaní. „Je to naprostý konec!“

„Neboj se mamá,“ vyhrkla rychle Elizabeth. „Já hraběti vysvětlím jaká nešťastná nehoda nás cestou potkala. Elizabeth mě může přece doprovázet

místo tebe? Vždyť je už vlastně společensky stará, tak by mi mohla dělat gardedámu ona místo tebe, nemám pravdu mamá?“ A vykouzčila na obličeji široký úsměv.

Emily však neunikly ty veselé ohníčky v jejích očích, když svou mamá přesvědčovala. „Ty jsi se zbláznila, Elizabeth!“ Emily nemohla uvěřit svým uším. „Ze svého postavení ti přece nemohu dělat gardedámu, to dá rozum,“ bránila se.

„No tak Emily!“ zareagovala rychle hraběnka. „Jak to mluvíš, nezapomeň, že jsi dáma. Ale jinak máš pravdu, rozhodně nemůžeš dělat Elizabeth gardedámu ty sama,“ potvrdila její slova a dodala: „Nedá se nic dělat, Elizabeth bude muset počkat na otce a nebo bude v domě ještě některá žena společensky vhodná roli gardedámy řádně zastat. Nechceme přece, aby o nás kolovaly kleветы. Kéž by zrovna byla u Stirlinga jeho starší sestra. Ta je již provdána a je alespoň o patnáct let starší než Emily, pokud si vzpomínám dobře,“ řekla hraběnka. „Ale teď mě proboha pomozte zpátky do kočáru, ať tady na zemi nestrávím zbytek dne. Víte přece jak jsem náchylná na prochladnutí.“ Jimmy s Mathewem pomohli hraběnce zpět do kočáru a Emily s Elizabeth zatím uklidily kufřík s toaletními potřebami.

Po cestě panovala stísněná atmosféra. Hraběnka skuhrala při každém poskočení kol a lamentovala nad špatně udržovanými cestami. V obličeji byla povážlivě bledá a vějířem se ovívala tak urputně, že se tvořil takový průvan, který každou chvíli nadzvedl stránku v knize, kterou Emily zaujatě pročítala. Za chvíli ji to však znervózňovalo tak, že knihu zavřela a raději vyhlížela z okna.

„Jaký myslíte, že hrabě bude?“ prolomila nepříjemné ticho Elizabeth. „Při mé smůle, bude jistě tlustý s šedivými vlasy a zkaženými zuby,“ nešťastně si povzdechla nahlas.

„Na vnějším vzhledu tak moc nezáleží, má drahá,“ snažila se ji uklidnit hraběnka. „Ale pokud si dobře pamatuji, byl to vždy velmi pohledný mladík.“ Okolnosti, které vedly před osmi lety k nečekanému odjezdu Stirlinga z Anglie však raději vynechala. Vlastně se o takových věcech před mladou dámou nemluvalo. A pokud šlo o ní, tak jak znala Patricii, nebyla si zcela jistá, zda v tom skandálu nebyl hrabě náhodou nevinný. Ale tehdy narychlo odjel, Patricie se brzy provdala a klepy ustaly. Takže dál už se tím nikdo zas tak moc nezabýval.

„Jenže to bylo už dávno mamá a hrabě se mohl dost změnit,“ nenechala se Elizabeth odbýt. „No, já jsem o něm od Betty zaslechla, že když se zlobí je hrozně nebezpečný,“ dodala Emily. „A taky, že je strašně protivný a ...“

„Tak dost Emily, přerušila ji hraběnka. Tohle není vůbec pravda a ty nemáš co poslouchat klepy kdejaké služby,“ rozzlobila se, ale ústa se ji sevřela do tenké linky jak ji noha při nepatrném pohybu zabořila. „A teď, mé mladé dámy, mě dobře poslouchejte. Za chvíli jsme na Claringtonhallu a budete se obě chovat jak se na mladé a slušně vychované dámy patří. I po tak dlouhé a namáhavé cestě z nás musí vyzařovat důstojnost,“ řekla a v duchu se modlila, aby ta prokletá noha přestala bolet.

„Podívej Elizabeth, není to úchvatné?“ zvolala celá vzrušená Emily na svou sestřenici. Právě zatočili z úzkého lesíka na příjezdovou cestu k sídlu Stirlingů. V dálce před nimi se tyčila vskutku majestátní budova. Cestu po obou stranách lemovaly kužely rozkvetlých keřů. Ještě museli projet částí dobře udržovaného parku a poté vjeli na šterkovou příjezdovou cestu, která byla obklopena záhony květin tak pestrých barev, až oči přecházely.

Emily s otevřenou pusou koukala na tu nádheru všude kolem. Tolik rozličných druhů květin osázených tak, že v každém ročním období musel být záhon plný květů, pomyslela si užasle. Záhony byly sestaveny v pravidelných obrazcích a tráva kolem záhonů byla pečlivě sestříhána. Z fontánek zurčela voda a kolem bylo spousta dřevěných či kameninových laviček. Jak nádherné musí být posezení mezi záhony, kdy si může dotyčný vychutnat vůni všude přítomných květů a zaposlouchat se do šumění vody, která jako malé vodopády, padala z chrličů fontán, pomyslela si.

„Ach Elizabeth, podívej! Vždyť budeš paní takového překrásného sídla,“ rozrušeně vyhrkla Emily a podívala se na svou sestřenici. Ta však jen sklesle seděla v rohu kočáru a nešťastně vyhlížela z okna.

„Vždyť víš jak na jaře kýchám, když je kolem mne hodně květin,“ odpověděla Elizabeth nešťastně. „Ale jestli chceš, můžeš si ho vzít místo mě,“ namítla a na obličej se jí po dlouhé době objevil úsměv.

„Nechte toho pošťuchování, vy dvě,“ přerušila je hraběnka „a raději se poupravte ať vypadáte co nejlépe.“ Ještě že ji Emily poradila nevyzouvat svůj střevíc. Noha ji natekla natolik, že by už botu rozhodně nedala zpět na nohu a z kočáru by byla nucena vystupovat bosa. Proboha taková potupa, hrůza, jenom na to pomyslet, zděsila se. Teď jen vystoupit z kočáru nanejvýš důstojně a vydržet představování, pomyslela si. Umřít může až

nahoře v pokoji. Tedy, samozřejmě až hrabě požádá Elizabeth o ruku. Do té doby to jistě nějak vydrží, předsevzala si.

Kočár projel kolem posledního záhonku, zatočil po cestě doprava a zastavil se před velikým dvouramenným schodištěm. V tom už z domu vybíhali sloužící a odněkud vzadu chvátal muž v uspiněném jezdeckém obleku a vysokých holínkách, což mohl být klidně stájník. Hned za nimi rychlým krokem spěchala usměvavá dáma v nádherných žlutobílých šatech a umě vyčesaných zlatých vlasech a muž s lehce prošedivělými vlasy, ale pružnou a rozhodnou chůzí.

Elizabeth zalapala po dechu a připravila se na to nejhorší. Otočila se k Emily, stiskla ji ruku a zašeptala zděšeně do ucha: „Pane na nebi, vždyť by to mohl být můj otec!“

Emily se otočila ke své sestřenici, konejšivě ji objala a tiše špitla: „Neboj se Elizabeth, všechno dobře dopadne.“ V hloubi duše však s ní soucítila, protože muž, který se k nim blížil by věkem mohl být skutečně její otec, nikoliv manžel. A tvrdý až nahněvaný výraz ve tváři rozhodně nepatřil muži, který se celý dychtivý těší na svoji snoubenku. V tom okamžiku věděla, že se pokusí přesvědčit svého strýčka, zda by si svatbu své jediné dcery ještě nerozmyslel.

Muž přistoupil ke kočáru a pomáhal slečnám a lady Lewingtonové ven, kde se na ně upřímně culila ona velmi hezky oděná dáma. Hraběnka se soustředila na to, aby na nohu vůbec nemusela došlápnout. Z kočáru, kdy ji ještě víceméně podpíral z jedné strany onen galantní pán a z druhé Emily, se ještě dostala celkem obstojně. Ovšem pak následoval velice tragický moment. Hraběnka chtěla přistoupit k lady a ujmout se řádného představení, ale při prvním došlápnutí na nohu vykřikla bolestí a zcela nedůstojně se lady svezla k nohám. V té chvíli nastal naprostý zmatek.

Všichni sloužící zděšeně pobíhali kolem a snažili se hraběnku vzkrísit. „Meddie!“ zvolala dáma. „Doběhni pro čichací sůl prosím, ale pospěš si,“ naléhala na mladé děvče, které vše z povzdálí pozorovalo. To se okamžitě otočilo a pádilo do domu.

V tom se Elizabeth velmi rozhodně a přesto důstojně ujala role místo své mamá. „Hrabě, těší mne, že vám, ač za takových nešťastných okolností, mohu představit slečnu Elizabeth - Vaši snoubenku,“ řekla a ukázala na Emily, která stále jako sloup stála vedle ležící hraběnky a sledovala tu celkem tragicko-komickou scénu. Kdyby se to odehrávalo na jevišti

a nikoliv ve skutečnosti, tak by se snad začala nahlas smát. V tu chvíli, jako by z dále, k ní najednou dolehla Elizabethina slova. Trhla sebou a s hrůzou v očích se otočila k hraběti.

Ten se ji mezitím poklonil a zachmuřený výraz na tváři mu vystřídal upřímný úsměv. „Je mi těž potěšením, že mohu na tomto sídle přivítat takové milé mladé dámy,“ řekl příjemným hlasem a vzal Emily za ruku, která se v jemné krajkové rukavičce celá chvěla. S úklonou Emily lehce políbil ruku a s šibalským úsměvem na ni opět promluvil. „Musím Vám však, slečno Elizabeth, s politováním sdělit, že nejsem hrabě Stirling. Jsem sice hrabě, nicméně mé jméno je Simon Coulter a tato milá dáma je má choť Meredith Coulterová, sestra hraběte Stirlinga.“ Jakoby vytušil zmatenost v Emilyně pohledu, přistoupil blíže k Meredith a aby svým slovům dodal maximální obraz pravdivosti, objal svou ženu kolem ramen. Poté se s Emily a Elizabeth představila i lady Coulterová, ale Emily se stále nezmohla na jediné slovo.

Zato doslova zírala na Elizabeth, která s úsměvem na rtech švitořila s hrabětem a pak velmi zdatně vykouznila srdceryvný posmutnělý pohled a jala se vysvětlovat tragickou nehodu, která se jim po cestě na Claringtonhall stala. S příchodem Meddie, která nesla čichací sůl, si všichni jakoby najednou vzpomněli na hraběnkou Lewingtonovou, která ještě stále ležela v mdlobách na zemi a sloužící nebyli schopni ji vzkřísit.

„Luisy a Niele, přineste z domu nosítka a přeneste opatrně hraběnkou do jejích pokojů, Natalie vám ukáže, který to je,“ začala Meredith vydávat rozkazy. „Kate zavolej k nám ihned lékaře,“ obrátila se k mladičké služtičce, která se stále nakláněla nad hraběnkou a nevěděla si rady, co přesně má dělat. Kate vděčná, že má důležitý úkol, se rozběhla zpět do domu.

Emily přisedla k tetičce a opatrně ji zula botu. Potom vzhlédla na soucitně vzhlízející lady Coulterovou a domluvila se s ní, že bude lepší vzkřísit hraběnkou až v jejích pokojích, nikoliv zde na zemi. Méně tím utrpí její důstojnost, nehledě na to, že při přenášení by jistě nebylo možné držet nohu v naprosto nehybné pozici a hraběnkou by trpěla dalšími bolestmi navíc.

Když byla hraběnkou bezpečně uložena do postele ve své ložnici a konečně se probrala, mohla si Emily oddechnout. S Elizabeth si promluví až později. „Co se stalo, Emily? Hlavně mi neříkej, že jsem omdlela právě při představování,“ zaúpěla nešťastně hraběnkou.

„Ano tetičko, bohužel, ale nebojte se, Elizabeth se zdárně ujala role a představování proběhlo v naprostém pořádku“, zalhala hraběnce, aby neprohlubovala její, už tak dost velké chmury nad vzniklou situací. „Je zde Lady Meredith Coulterová,“ to je ta dáma co nás přišla přivítat a mimochodem sestra hraběte Stirlinga,“ vysvětlovala Emily. „Přijde za Vámi až si trochu odpočnete. Hrabě zde bohužel zatím není. Zdržel se na cestě z Winchesteru, ale jeho sestra nás ujistila, že přijede každou chvíli a nemůže se nás dočkat. Ten muž, co nám pomáhal z kočáru, tetičko, byl hrabě Coulter, manžel Meredith. A abych nezapomněla, lékař Vám tu nechal prášky proti bolesti a nějaké na spaní,“ řekla Emily a podávala tetičce drobounké prášky a sklenici vody. „Teď si musíte pořádně odpočnout tetičko.“ Vzala si od ní zpět prázdnou sklenici a položila ji na stolek. „Před večerí se na Vás ještě přijdu podívat a dám Vám mastičku na ten oteklý kotník, to by mělo rychle pomoci. Ale rozhodně nemůžete vstávat,“ nařizovala Emily a doufala, že to zní naprosto přesvědčivě.

Jak by teď tetičce vysvětlovala ještě tu záměnu, kterou na ni tak elegantně Elizabeth navlékla. Hned si s ní musí promluvit, rozhodla se. „Noha musí být teď v klidu,“ ale nebojte se za pár dní budete zase fit,“ povzbudivě se na hraběnkou usmála.

Ta se jen zoufale dívala na svou neteř a v hlavě se jí rojily katastrofální scénáře. „A Emily, prosím tě, dej mi vědět až hrabě dorazí, chtěla bych s ním mluvit,“ pronesla slabým hlasem k již odcházející neteři. Potom si unaveně opřela hlavu do polštáře a než Emily zavřela dveře, usnula.

Chodbou se potom ozývaly různé dlouhé kroky jako by tudy právě procházel voják královského pluku. Emily si to od tetiččiných dveří rozzlobeně namířila rovnou k Elizabeth do pokoje.

„Co tě to proboha napadlo, Elizabeth!“ Emily se rozhořčeně osopila na svou sestřenici. „Tohle nemůže dopadnout dobře, a ty to víš,“ dodala. Potom se na ni zadívala s uličnickým úsměvem a s laškovně vytaženým obočím dodala: „Co když nakonec hrabě bude hezký, milý a příjemný muž? Pak budeš velmi litovat co jsi provedla, protože až naši záměnu zjistí, tak si tě dozajista nevezme,“ provokovala svou sestřenici.

„Tak si ho vezmeš místo mě a budeš mi vděčná,“ usmála se vesele Elizabeth.

Emily si jen povzdechla a vzdala pokus řádně ji vyčinit. Až se to dozví mamá a papá, o řádný trest se už postarají. Bohužel to schytá spolu

s Elizabeth. Ach jaká nespravedlnost, vždyť se v tom kolotoči ocitla zcela bez svého přičinění, pomyslela si. Pak si ale znovu povzdechla, protože tak úplně pravda to také nebyla. Měla to zarazit hned na začátku. Teď už jí nezbývá nic jiného než dohrát tu šílenou hru až do konce.

„Emily, musím konstatovat, že vypadáš vskutku otřesně,“ řekla Elizabeth při pohledu na svou sestřenici a pohodlně se uvelebila vprostřed velké postele. „Nicméně, vůbec by nevadilo, kdyby tě takhle někdo viděl a Stirlingovi oznámil, že jeho nastávající je kapánek bláznivá a pobíhá po okolí jako vandrák,“ dodala Elizabeth a zachichotala se.

Potom se však na posteli zamyšleně posadila a dodala: „I když mě představa, že by si o mě lidé mysleli, že jsem bláznivá, zase tak netěší. Ale, někde jsem četla, že pro lásku se musí umět i trpět a já bych pro Nathaniela, má drahá sestřenice, udělala cokoliv.“

„Hm, to jsem si už všimla,“ zamumlala Emily a pečlivě si zavazovala dlouhou hnědou sukni. Se spokojeným úsměvem se prohlédla v zrcadle a pak si přes záda přehodila tmavý plášť s velkou kapucí. Teď už se jen nepozorovaně dostat k zadnímu schodišti a může se vydat k okraji lesa za rozlehlým parkem, který se rozprostíral kolem Clarintonhallu. Emily celá nedočkavá vykročila ke dveřím. „Elizabeth, tak nezapomeň co jsi mi slíbila,“ řekla a obrátila se k posteli, kde dívka seděla. „Neboj se,“ zazubila se na ni Elizabeth. „Nejméně tři hodiny tě určitě nikdo hledat nebude a kdyby ses náhodou přece jen opozdila, už si něco vymyslím. Jen musíš být zpátky do večere,“ upozornila ji důrazně. „Mamá sice zůstane ve svém pokoji, ale bude tu hrabě a ty mu můžeš začít vymlouvat ten sňatek. A buď bez obav, Emily, jsem přesvědčena, že nám náš úžasný plán vyjde,“ ujišťovala ji ještě, když viděla Emilyn nazlobený pohled a rychle vstala z postele, aby jí upravila kapuci tak, aby ji bylo vidět do obličeje co nejméně. Potom otevřela těžké dveře svého pokoje a rozhlédla se po chodbě. Nikoho neviděla a žádný hluk se neozýval. Mávla na Emily a ta se potichouнку vydala dlouhou chodbou k zadnímu schodišti.

Elizabeth zavřela dveře až poté, co viděla, jak na konci chodby nepozorovaně mizí cíp tmavého pláště v záhybech schodiště. Opřela se zády o dveře a ulehčeně si oddychla. Emily se to povede, pomyslela si. Musí se to povést. Stirlingovi MUSÍ ten sňatek rozmluvit. Došla ode dveří k posteli a žuchla na hromadu polštářů. „Ach Nathanieli,“ hlesla a zavřela oči, ale ani tím nedokázala zastavit slzy, které se jí začaly kutálet po tvářích.

Pořád nemohla uvěřit, co ji Elizabeth provedla. Zmatek, co nastal poté co tetička omdlela, se její přítelkyni výborně hodil. Kdo by si pomyslel, že vždy vzorně se chovající Elizabeth takhle zneužije situace a zatáhne svou nejlepší přítelkyni do takové lži. Vyměnit si role! Proboha, vždyť jim to nemůže projít.

Cítila, že katastrofa, se neodkladně blíží. Panebože, a to jí je třiadvacet a měla by mít rozum, jak ji už několikrát tetička připomínala. Jenže když nezasáhla okamžitě a nedorozumění při představování chudince lady Coulterové hned neobjasnila, musí to teď dohrát do konce. Ani nechtěla pomyslet na to co se stane, až všechno praskne. Zřejmě ji tetička odporoučí někam do kláštera, otrásla se. Kdyby jí tak viděla, jak se plíží tmavým schodištěm oblečená jako služtička a míří ke stráni poblíž lesa, asi by se jí ještě přitížilo. Už teď, nebohá tetička, musela trpět úpornou bolestí. Kotník ji otekl a jistě příšerně bolet při každém pohybu.

Emily věděla, že bude trvat nejméně tři dny, než se tetička bude moci na nohu vůbec postavit a další dva dny, než se odváží opustit svůj pokoj a přijít mezi společnost dolů. I tak bude noha ještě nějakou dobu bolet. Proto se také vydala na svou výpravu k lesu. Sice si z domova vzala své milované knihy, ale rozhodně nemohla tušit, že bude potřebovat svou osvědčenou masť, právě vhodnou na tetiččin vyvrknutý kotník.

Uvědomovala si, že tetička neschvaluje její potulování v obyčejných onošených šatech po lesích a loukách a sbírání kdejakého plevle, jak jí s oblibou říkává, ale upřímně řečeno, teď šlo o její zdraví, tak by proti tomu jistě nic nenamítala. Přece se nemůže brouzdat po bahnitých cestách a prodírat křovisky ve vycházkových šatech, to dá rozum. Těmito myšlenkami se trochu povzbudila a vyšla zadními dveřmi. Přeběhla udržovanou šterkovou cestičku a zamířila přes úhledně udržovaný park k lesu. Kdyby ji někdo pozoroval z okna, pomyslel by si, že nějaká služka, co dostala právě volno, spěchá na schůzku se svým milencem.

Ještě než došla na konec zahrady, natrhala si do mošničky, uvázané k sukni, hrst levandulových květů a několik modročerných bobulí jalovce. Teď ještě potřebovala zajít až na kraj lesa, kde si cestou všimla, že roste několik mohutných kaštanovníků mezi duby a buky. Byla nadšená, že je zde zahlédla, neboť vůbec v celé Anglii nejsou moc příhodné podmínky pro jejich růst. Stromy byly už dost vysoké a jejich stáří, vzhledem k mohutnému průměru kmene odhadovala kolem dvou set let.

U nich na panství ani v okolí se tento strom nevyskytoval. Proto měla k sukni uvázané ještě další mošničky, zvláště na květy, kůru a listy kaštanovníku. Jak měla nastudováno, věděla, že je možné využít jak kůru k odvarům pro chatrné nervy tetičky, tak listy a květy na dř, kterou je vhodné zpracovat spolu s kafrem, mátou a levandulovým olejem na hustou kaši a tou mazat vymknuté, ale i namožené a unavené klouby.

Jak se již poptala lékaře na Claringtonhallu, kafr i mátu ji mohl do zítřa zajistit. Udělá tedy tetičce mast na kotník a brzy bude cupitat jako čipera.

Na kraji lesa se zastavila a udýchaně si prohlížela stromy. Naneštěstí měly větve tak vysoko, že na ně sama nedosáhla. Obcházel tedy stromy a vyhlížela, kterému stromu budou větve začínat co nejbližší zemi. Trochu hlouběji do lesa jeden objevila. Úsměv se jí na tváři však nezračil moc dlouho, neboť zjistila, že sice na nejspodnější větev dosáhne a listy si může otrhat, ale květy se vyskytovaly až na vyšších větvích.

Suličnickým úsměvem pokrčila rameny a rozhodla se na strom vyšplhat. Obešla strom dvakrát dokola než si našla nejvhodnější stranu pro lezení. Nejspodnější větev byla sice už dost ztrouchnivělá, ale tu chvilíčku určitě vydrží, přesvědčovala se a chytla se větve rukama. Nohy si opřela o kmen a pomalu posouvala jednu nohu nad druhou, jakoby dělala krůčky vzhůru po kmene. Ve větvi trochu zapraskalo, ale jak se Emily soustředila na nohy, nedávala tomu nijak moc valný význam. Konečně se s hlasitým funěním vyšplhala na větev tak, že na ní seděla obkročmo. Sukně jí dost překázely, ale i přesto se na větev po chvilce zápasení s látkou postavila a šplhala ještě o něco výš. Tady byly větve celkem hustě nad sebou, ale raději už výš nelezla a začala se natahovat na nejbližší svazečky květů, které rostly v dlouhých jehnědách a visely jí přímo nad hlavou.

Drake sršel zlostí. Už aby byl doma. Zrovna dnes se musel zdržet u Williama o něco déle než původně plánoval. Kdyby nešlo o jeho vzácné Arabské koně, které právě dopravil do Southamptonu, nikdo by ho tam teď nedostal. Jenže nějaká banda nezkušených zlodějíčků chtěla ukrást jeho právě dovezené dostihové koně. Určitě ta chátra neměla ani ponětí, že se jedná o velmi vzácné Araby, přivezené zejména na chov. Ještě, že se William všiml otevřených dveří do stájí, kde měl koně na přechodnou dobu ustájené a podle pravidel v karanténě. Mohl z toho být pěkný průšvih. Ale naštěstí se na jeho přítele dá spolehnout.

Bohužel, musel u Williama v kanceláři vyplnit ještě hromadu papírů pro vyšetřovatele, kteří samozřejmě přijeli až když byly lupiči lapeni a zavřeni v jedné ze stájí. Nicméně, jelikož se jednalo o zvířata v karanténě, muselo se vyplnit několik formulářů, sepsat protokol a potvrdit, že při zákroku nedošlo ani ke zranění ani k úmrtí dovezeného zvířete.

„Zatraceně,“ zaburácel znovu nahlas, když se mu nepodařilo včas sklonit před větví, která ho švihla do tváře. Chudák Romeo, pomyslel si a zatahl za uzdu svého temně černého koně a o něco zvolnil tempo. Romeo byl jeho oblíbený kůň ještě před tím než opustil Anglii. Ale to byl ještě mladíček a rychlý běh mu nedělal žádnou námahu. Nyní na něm byla již léta znát a Drake, ač už chtěl být co nejdříve doma, ho nechtěl zchvátit. Stejně už nedojede včas, tak není třeba Romea tolik hnát.

Ještě, že Meredith souhlasila s tím, že si na Claringtonhallu prodlouží návštěvu a zůstane ještě alespoň o čtrnáct dní déle. Pousmál se když si vzpomněl na Simonovo zděšený výraz, poté co mu Meredith oznámila odložení jejich odjezdu. Skoro mu ho bylo líto. Zcela chápal, že na těch dostizích rozhodně chtěl být.

Místo toho ho jeho sestra donutila účastnit se zoufale nudných společenských řečí s matinkou jeho snoubenky a vymýšlení ještě více nudnějších témat k hovoru, aby řeč nestála. Ach, jak se nasmál, když viděl, jak jeho sestru prosí téměř na kolenou, aby nad ním měla slitování a raději se co nejrychleji sbalili a odjeli dříve než návštěva dorazí. Sice mu bylo záhadou, co mu tenkrát Meredith pošeptala, když u ní klečel a snažil se ji přemluvit k co nejrychlejšímu odjezdu, ale muselo to být něco zcela neodolatelného, když nakonec souhlasil zůstat. Tak trochu tušil co by to mohlo být, ale stejně, říkal si, Simona se ještě zeptá. Přesto, když odjížděl za Williamem a loučil se s ním, tvářil se na něj švagr jako nabručený medvěd.

Ještě než vyjeli z lesa, Drake koně zastavil, seskočil a poplácal Romea po zpoceném krku. „Tak si tady ve stínu stromů ještě trochu odpočneme, kamaráde,“ promluvil mu tiše do ucha a pohládl po měkoučkých nozdrách. Uvázal otěže ke stromu a nechal koně v klidu pást vysokou travu mezi stromy. Popošel o něco hlouběji do lesa a sedl si na mech. Zády se opřel o rozložitý buk a přemýšlel, zda už asi jeho snoubenka dorazila na Claringtonhall.

Snad si bude s Meredith jeho nastávající rozumět, přemýšlel. Ale jak zná svou stále usměvavou sestru, ta se spřátelí s každým. Natož s jeho ostýchavou snoubenkou, tedy alespoň, jak mu líčil Lewington.

Znovu se pousmál a představil si tmavovlasou krásku, jak mu ráno nese do postele čaj a její rty se na něj smějí stydlivým úsměvem. Během odpolední siesty mu líbezně hraje na klavír a ještě líbeznějším hlasem zpívá písně a on obdivujíc její mrštné, dlouhé prsty běžající po klávesách...

“Křup!” najednou ho z jeho snění vyrušil zvuk lámajícího se dřeva a potom rána.

Nejprve se lekl, zda na Romea nespadla nějaká větev, a už se rychle zvedal k odchodu, ale když zaslechl ženské klení, namísto se zastavil. Rozhlédl se kolem a asi dvacet metrů od něj se mu naskytl úchvatný pohled. Na mohutném vysokém kaštanovníku, kterému větve začínaly až ve výšce jeho ramen, byla jakási dívka. Ústa se mu rozšířila do širokého úsměvu a pomalu se vydal k dívce.

Ta visela za ruce na větvi příliš vysoké na to, aby jen tak mohla seskočit a nevyvrknout si nohu nebo zlomit kosti. Nohama se snažila stoupnout na zbylý výčnělek větve, který zůstal trčet od kmene stromu poté, co se větev zlomila. A klela jako topič, to se nedalo popřít. Do tváře ji neviděl, ale její štíhlé tělo, úzký pas a plná ňadra se nedala při té podívané přehlédnout.

Drake se náramně bavil a kochal se pohledem na dívčiny štíhlé nohy ve slabých bavlněných punčochách, které se snažily zachytit kmene stromu a zmítaly sebou na všechny strany. V tu chvíli zapomněl na svou snoubenku a představil si, jak rukama svírá štíhlé tělo téhle tmavovlasé dívky a tiskne k sobě ten krásně buclatý zadeček, který se mu pohupoval přímo před očima. Pohlédl na větev pod stromem a podivil se, že takhle ztrouchnivělá větev vůbec udržela váhu dívky, už když lezla nahoru. Proboha, pomyslel si, co prováděla na tom stromě?

„Zatracená práce, proč ta pitomá větev nemohla vydržet ještě o pár vteřin déle?“ nadávala nahlas Emily a snažila se nohama nahmatat alespoň zbylý kus větve trčící z kmene. Kůra se jí zadírala do dlaní a nohama pořád ne a ne nahmatat něco, o co by se dalo opřít. „Pane na nebi, jestli spadnu a zlomím si nohu, pak ani nikdo neví kde mě hledat,“ mumlala a stále se snažila nahmatat nohama nějaký pevný bod. Elizabeth sice věděla, že šla k lesu, ale jak si všimla, Claringtonhall byl ze tří čtvrtin obklopen lesy, takže nebyla moc velká naděje, že by ji do tmy našli. Vlastně vůbec žádná